

წა ეფრემ ასური

ანბისათჳს*

ემინებულ ვარ და შეძრწუნებულ ვარ, საყუარელნო, დღისა მისთჳს ბოროტისა და სამინელისა, რად მოწყნად არს ჩუენ ზედა, ძწის ყოველი გუამი ჩემი, განმძრა ენად ჩემი შიშისა მისგან ბოროტისა და სასასა ჩემსა აექუა. ოა თუ ვიტყოდი, განკურდების გული ჩემი და მუცელი, და ზრახვასა ჩემსა ცეცხლი აღადგდების; იქმნა გული ჩემი, ვითარ ცული დადნობილი, შუა მუცელსა ჩემსა. ჰელმის მუცელი ჩემი, განკმეს ნაწლევნი ჩემნი, განკრომილ არს გონებად ჩემი, აღძრულ არს სული ჩემი გუამსა შინა ჩემსა, კუნესიან თირკუმელნი ჩემნი, შემფოთებულ და დაკვრეხებულ და ზარ-კდილ არს ყოველი ცნობად ჩემი.

შეშაპისა მისთჳს ვიტყვ, რომელსა ეგულებ-ის შთათქმად ყოველი სოფელი, რომელი-იგი მოსლვად არს ძალითა და შეწვევითა ეშმაკისა-თა ყოვლითა ნიშებითა და სასწაულებითა ტყუვილისადათ, რომელ-იგი განეშადოს და აზმნეს, რომელმამცა შთათქა ყოველი სოფელი, რამეთუ უშჯულოთა მათ ჰურიათა პირველად არა შეიწყნარეს გზად იგი ჭეშმარიტებისად და სიმართლესა ღმრთისასა არა დაემორჩილნეს, ვითარცა იტყვს: «თჳსთა მოვიდა, და თჳსთა არა შეიწყნარეს იგი» (ინ. 1,11). ომისთჳსცა მოუვლინოს ღმერთმან შემწედ საცთურებისა მათისათჳს. ოლო ჩუენ ამის ყოვლისათჳს განგუაკრძალებს მკსნელი და მაცხოვარი ჩუენი და იტყვს: «იხილეთ, ნუუკუე გაცთუნნეს ვინმე თქუენ, რამეთუ მრავალნი მოვიდოდიან სახელითა ჩემითა და იტყოდიან, ვითარ მე

ვარ ქრისტე, და მრავალნი აცთუნნენ» (მთ. 24,4-5; მრკ. 13,5-6; ლუკ. 87,8).

ოლო მე გეტყვ თქუენ, საყუარელნო, ვითარცა-იგი პირველად «ჟამად-ჟამად შეპყვა სიბრმე **ისრაელსა**» (რომ. 11,25), ვითარცა წმიდა მოციქული იტყვს, გრევე სახედ მოიწიოს ყოველთა ქრისტიანეთა ზედა, და ჟამად-ჟამად შემოკდეს საცთური სოფელსა შინა, და განქარდეს სარწმუნოებად, მოოკრდენ ეკლესიანი, დაირღუენ საკურთხეველნი, შემცირდენ წმიდანი, «და განმრავლებითა მით უშჯულოებისადათ განკმეს სიყუარული მრავალთად» (მთ. 24,12). ოას ჟამსა რბიოდიან ყოველნივე და ეძიებდენ სიტყუასა ღმრთისასა და არა ჰპოვებდენ, რამეთუ დაძუელდენ ყოველნი წიგნნი, მოისრნენ მოძღუარნი, და თუ ვინმე იპოოს მას ჟამსა შინა და ჰმოძღურიდეს, კაცად-კაცადმან ჭეშმარიტებისაგან სასმენელნი თჳსნი გარე-წარიქცინენ და ზღაპრებასა მიექცენ.

ოლო ჩუენდა სიფრთხილჳ ჯერ-არს ამას ყოველსა ზედა, ვითარცა წმიდა მოციქული იტყვს და **ტიმოთეს** ასწავებს (1 ტიმ. 1,3-6). ოლო აწ თქუენ გითხრობ, საყუარელნო, რამეთუ აღდგენ ეპისკოპოსნი ეპისკოპოსთა ზედა, მღდელნი მღდელთა ზედა, მოწესენი მოწესეთა ზედა, ერნი ერთა ზედა, ვიდრე სისხლადმდე. რე გიკვრნ ესე, რამეთუ წმიდათა მოციქულთაცა თანა იპოვა შინა-განმცემელი. ოაშინ იყუნენ ბრძოლანი ნათესავთანი ნათესავთა ზედა, მეფენი მეფეთა ზედა, და იყუნენ სიყმილნი და სრვანი ადგილდ-ადგილდ. ოა ესე ყოველი იყოს (მთ. 24,7-8; მრკ. 13,8; ლუკ. 21,10-11).

* საკითხავი წიგნი ძველ ქართულ ენაში II, გამოსცა ფ. შანიშვილმა, თბ., 1966. ლგ. 45-46.